

тя бе намерила щастieto си. Нечувано. Несънувано. Огромно. Скромната студентка по философия бе стачала императрица на източен Рим. Но беше ли щастлива? Какво и липсваше? Нищо.

А докато тя мисли и прекосяваха тя спокойно разгърна Светото писание, което бе преведа на ~~гръцки: ~~xxxxxxxxxxxxxx~~~~ Да. Предопределението се измени. ^{тридесет и осма} "Ето какво казва за това пророк Исая в глава ~~xxxx~~": "В това време ~~xxxx~~ Езекия ~~де~~ разболя до смърт. И пророк Исая, Амосовия син, дойде при него та му рече: Така казва Господ - нареди за дома си, понеже ще умреш и няма да живееш. Тогава Езекия обърна лицето си към стената, та се помоли Господу, кавайки: Моля ти се, Господи, спомни си сега как ходих пред тебе с верност и с цяло сърце, и върших това което е угодно пред тебе. И Езекия плака горко. Тогава дойде Господното слово към Исая и рече: Иди та кажи на Езекия - Така казва Господ, Бог на баба ти Давида - чух молитвата ти, видях сълзите ти; ето, аз ще приложа на живота ти петнадесет години. И ще избавя тебе и този град от ръката на Асирийския цар и ще защита той град."

Пулхерия можеше всичко да прости на онаха си: хубостта, братската ^{обил} ~~xxxx~~ която Теодоси ^{беше} бе отчел от сестрите си, за да даде цялото си сърце на ~~xxxx~~ ^{проблема} ~~xxxx~~ обожаваща жена, престолението на народа пред прекрасното видение, което в големи празници минаваше като мечта, като идол, сред виковете на възторг и възхита, дори превъзвисяването и като първа постеса на века, от угодливите ~~xxxx~~ царедворци, но едно тя не можеше да ѝ прости: намесването в верските работи, където Пулхерия се смяташе всевластна господарка.

И отново набобнатата, учена монахиня, до скорошната управителка на империята, отправи острието на ехидната си забележка:

- На кой Бог се е молил цар Езекия? На този комуто се кланят арианите, или монофизитите? Или на единосъщата пресвета Троица?

За пръв път гняв прекоси Евдоксия и този път тя не отговори с леко снизхождение и учтива любезност. Руменина обля снежните и страни, полази чак до мраморното чело. Тя прелисти и прочете с трептящ от негодувание глас:

- "...Езекия възлезе в Господния ~~xxxx~~ дом и разгърна писмото на посланиците пред Господа. И Езекия се помоли пред Господа, като каза: Господи на Силите, Боже Израилев, който седиш между херувимите, ти и само ти си Бог на всичките земни царства; ти си направил небето и ~~xxxx~~ Приклони, Господи, ухото си и чуи; отвори, Господи очите си и виж; и чуи всичките думи на Сенахерима, който изпрати тогава да похули живия Бог. Наистина, Господи, Асирийските царе запусиха всичките области и земите им; и хвърлиха в огън боговете им, защото не бяха Богове, а дело на човешки ръце, дърва и камъни; затова ги погубиха. Сега, прочее, Господи Боже наш, отърви ни от ръката му, за да познаят всичките земни царства, че ти си Господ, единствения Бог."

Евдоксия подчерта с гласа си думата "единствения", без да вдига очи от текста на 37 глава. , понеже знаеше, че Пулхерия я обвинява в наклонност към монофизитството, спорозете около великата мистерия за единосъщията на тройната пречка на Логоса, разпледана в толкова вселенски събори, още не бяха стихнали.